

rechtbank

Tevreden met straf

Een blijk van liefde, daar begon het mee op vrijdag 14 november. Breed gebarend doet de 38-jarige verdachte uit Minnertsga zijn verhaal. Hij wilde een roos laten bezorgen bij zijn vriendin die op dat moment nog in een psychiatrische instelling in Franeker verbleef.

Er waren eerder problemen geweest. De verdachte had zelfs een terreinontzegging gekregen. „Maar mijn vriendin wilde wel contact met mij.” Dan maar zo, dacht hij, maar de roos kwam niet aan. De bloemist had de ruiker bij de balie afgegeven en medewerkers hadden vervolgens de buurvrouw van de vriendin er mee verblijd. Woedend was de Minnertsgaster op de bloemist.

Hij greep een vaas en hield deze dreigend boven zijn schouder, terwijl hij tegen de bange verkoopster schreeuwde: „Heb je wel eens een vaas voor je harses gekregen?” „Kunt u dit de bloemist wel aanrekenen?”, vraagt politierechter Nynke Vlietstra. De verdachte vindt van wel. „Ik kreeg niet eens mijn geld terug.” Hij wilde de vrouw alleen maar bang maken, zegt hij. „Maar ik wilde het niet echt doen.”

De medewerkster verklaarde dat de verdachte om de balie heen liep. „U kwam steeds dichterbij”, zegt Vlietstra. „Ze was echt heel bang.” Misschien toch niet zo'n handige zet, geeft de verdachte toe. „Maar zo ga je toch niet met klanten om?”

Een paar weken later was er een soortgelijk incident, opnieuw in Franeker. „Het is een wat moeilijke plaats voor mij”, verklaart de verdachte. „Ik voel me er altijd bekeken.” In de Hema haalde hij een kam uit de verpakking en probeerde die eerst even uit. Daarna betaalde hij netjes 1,30 euro, maar hij bedacht zich. „Ik wilde gewoon mijn geld terug.”

De verkoopster maakte hem duidelijk dat dat niet de bedoeling kon zijn, omdat hij de kam al had gebruikt. Vervolgens pakte hij een schaar en begon ermee te zwaaien en te schreeuwen: „Ik steek je in het gezicht.” De medewerkers vluchtten naar een kantoor en belden de politie. Ook in de Hema wilde hij niet echt geweld gebruiken, zegt de gedaagde. „Bedreiging is een strafbaar feit”, stelt de rechter streng. De man knikt schuldbeust: „Iemand bang maken is ook niet goed. Tuurlijk niet.”

Verdachte: man (38) uit Minnertsga

Feit: bedreiging

Vonnis: werkstraf van acht weken

Eerder was hij onder behandeling bij de GGZ. „Sinds ik mijn plekje kwijt ben, gaat het niet goed met me.” Ook krijgt hij geen medicijnen meer voor ADHD, meldt de verdachte.

Volgens de reclassering is er grote kans op herhaling, maar dat bestrijdt de man. „Zo'n fout maak ik niet weer. Ik ben wel een beetje slim. Soms.” Psychische problemen en alcohol hebben, aldus de reclassering, een rol gespeeld bij de incidenten.

Bij gebrek aan medicijnen, erkent de verdachte, opent hij de dag met een paar pilsjes: „Daar word ik rustig van”. „Bier als zelfmedicatie”, constateert Vlietstra droogjes. Daarnaast consumeert hij, met zijn moeder, regelmatig speed en cocaïne.

Toch heeft hij ook goede kanten, benadrukt de verdachte. „Ik wil niet zwart gemaakt worden. Daar heb ik geen zin in. Ik heb namelijk ook eens iemand uit de gracht gered.” En er is, ondanks alles, meer goed nieuws, aldus de Minnertsgaster. Hij woont weer samen met zijn vriendin in een sociaal pension. Tegen de zin van de GGZ. „Ze zit hier zelfs achter in de zaal”, zegt de verdachte. Ook heeft hij al gesprekken gehad bij Verslavingszorg Noord-Nederland.

Officier van justitie Ineke van Overbeeke eist een werkstraf van 120 uur, waarvan de helft voorwaardelijk met een proeftijd van drie jaar. „Het waren hele nare bedreigingen”, concludeert rechter Vlietstra. Toch is ze mild in haar vonnis: een werkstraf van tachtig uur, waarvan zestig voorwaardelijk met een proeftijd van drie jaar.

„Maar twintig uurtjes werken dus”, stelt Vlietstra. „Dat moet lukken.” Als bijzondere voorwaarden stelt ze behandelplicht bij de GGZ en VVN. „Bedankt voor uw komst”, zegt Vlietstra tot slot. Glimlachend verlaat het liefdeskoppel de zittingszaal. De verdachte is dik tevreden. „U ook bedankt!”